

Hebreeën 9:11-28

De vorige keer heb ik met u stilgestaan bij de gebeurtenissen op de Grote Verzoendag. Hoe één keer per jaar de Hogepriester het heilige der heilige betrad om verzoening te doen voor zichzelf en voor het volk. Een rijk ritueel wat gepaard gaat met heel veel symboliek. Die oudtestamentische offerdienst is een heenwijzing naar het offer van de Here Jezus Christus. Maar het kan niet voldoen op dezelfde manier als het offer van de Here Jezus. Vorige keer heb ik een vergelijking gemaakt met zo'n stukje karton, wat je voor je raam doet als er een ruit is gesneuveld. Dat karton houdt de wind en de regen wel een poosje buiten, maar het moet telkens weer vervangen worden totdat er een definitieve oplossing is en er een nieuwe ruit geplaatst wordt. Zo was dat nu ook met de offerdienst. De offers moeten telkens weer herhaald worden totdat er een definitieve oplossing is gekomen. En die definitieve oplossing is er gekomen door de Here Jezus. En het verschil tussen die oudtestamentische offerdienst en het werk van de Here Jezus wordt hier in ons bijbelgedeelte uitgewerkt.

In de eerste plaats is er een verschil in plaats. De hogepriester van het Oude Verbond ging de tabernakel binnen. Christus komt de hemelse tabernakel binnen. Hoe mooi die tabernakel ook was, die onder leiding van Mozes was vervaardigd, het bleef een tabernakel met mensenhanden gemaakt. De hemelse tabernakel is groter en volmaakter. Daarmee bedoel ik niet alleen qua omvang, maar qua belangrijkheid, omdat hij hemels is. Niet door mensen gemaakt, maar door God. En deze hemelse tabernakel ging Christus binnen. Niet met het bloed van dieren maar met Zijn eigen bloed. Wat een indrukwekkend moment zal dat geweest zijn. Toen de Zoon van God na Zijn hemelvaart in de hemel aankwam. Ik denk dat de hemel heeft getrild van gejuich omdat Christus als grote overwinnaar over de zonde binnenkwam. De vijanden van de mens zijn verslagen, de dood is teniet gedaan, de satan verslagen en de zonde verzoend. Halleluja!

Zo mocht Christus die hemelse tabernakel binnenkomen. Niet één keer per jaar, maar eens en voor altijd. Zijn verzoening blijft voor altijd van kracht. Hij verwierf een eeuwige verzoening. In het 13e en 14e vers wordt het verschil in kwaliteit tussen de oudtestamentische offerdienst en het offer van Christus nog verder uitgewerkt. Het bloed van bokken en stieren verwijst naar de offerdieren en de as van de vaars

verwijst naar een reinigingsceremonie voor iemand die in aanraking kwam met een dode. De as van een vaars (jonge koe) werd gebruikt om het reinigingswater te bereiden waarmee iemand die onrein was vanwege de aanraking van een dode werd besprenkeld om weer deel te mogen nemen aan de dienst van God (Num. 19). Deze reiniging kwam echter niet verder dan de buitenkant. Er staat dat de mensen naar het vlees gereinigd worden. Het bloed van stieren en bokken bewerkt de vergeving niet, maar verwijst naar de volmaakte vergeving die komt. De offerdieren in de tabernakel mochten geen enkel gebrek hebben, want ook de Here Jezus was zonder gebrek. Daarbij moeten we vooral denken aan Zijn zondeloosheid en gehoorzaamheid, die Hij dankzij de Heilige Geest kon volbrengen.

Maar dat alles waar de oudtestamentische offerdienst naar verwees is in de Here Jezus werkelijkheid geworden. Daar waar de offerdienst slechts de buitenkant kon reinigen, reinigt Jezus' offer ons van dode werken. De reiniging van Jezus raakt ook ons hart en ons geweten. Is het u ook opgevallen waarom we gereinigd moeten worden? Om de levende God te dienen! Zolang er dode werken zijn kunnen we de levende God niet dienen. Christus' offer reinigt van dode werken, zodat we Hem kunnen dienen. Dit is een belangrijk punt: onze verzoening met God is geen doel op zich, maar een middel om de mens weer tot zijn bestemming te krijgen. De mens is al sinds de schepping bedoeld om het beeld van God te vertonen in deze wereld. Door de zondeval is dat beeld vertroebeld, maar de bestemming van de mens is nooit veranderd. Alleen kon hij als zondig mens, er niet aan voldoen. Wat de eerste Adam niet kon heeft de tweede Adam wel gedaan. Hij heeft ten volle het beeld van God getoond. En nu mogen wij, dankzij de reiniging die Christus tot stand heeft gebracht, de levende God weer dienen. Het gaat er dus niet alleen om dat wij verlost worden van onze zonden, maar dat wij als verlost mensen God dienen en zodoende meewerken aan het zichtbaar maken van Gods Koninkrijk.

Vanaf het 16^e vers gaat de schrijver gebruik maken van de dubbele betekenis van het woord testament. In het grieks is het woord testament hetzelfde als het woord verbond. Wij zijn ons dat niet altijd zo bewust.

De schrijver gebruikt dat woord nu op dezelfde manier als wij een testament kennen. Als iemand een testament opmaakt, een laatste wilsbeschikking, dan wordt datgene wat in dat testament staat pas van kracht, als de erflater is overleden, niet eerder. Op

dezelfde manier dat een testament pas van kracht wordt als de erflater is overleden, kon ook het oude verbond (hetzelfde woord als testament) pas van kracht worden nadat er bloed gevloeid had, namelijk het bloed van de offerdieren. De schrijver citeert Exodus 24 als hij aanhaalt wat Mozes uitsprak nadat hij het volk met bloed besprenkeld had: *Dit is het bloed van het verbond, dat God u heeft voorgeschreven* (20). Hoort u hier niet de woorden van de Here Jezus meeklinken toen Hij het Heilig Avondmaal instelde als de maaltijd van het nieuwe verbond: *dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt ter vergeving van zonden* (Matt.26:28). Ongetwijfeld heeft Jezus de woorden van Mozes gekend en met deze woorden laten horen dat de bloedstorting van het oude verbond vervangen wordt door de bloedstorting van hemzelf.

Want zonder bloedstorting kan er geen verzoening plaatsvinden. Dat gold voor het oude verbond en dat geldt voor het nieuwe verbond.

Zo is de Here Jezus in het hemelse heiligdom verschenen, met zijn bloed als zoenmiddel voor de zonden van de mensheid. En die verschijning was eenmalig bij de voleindig der eeuwen (vs. 26). Die voleinding der eeuwen slaat niet op Christus' wederkomst omdat zijn binnengaan in het hemelse heiligdom plaatsvond bij hemelvaart. De uitdrukking staat in contrast met de 'grondlegging der wereld' (26). Naar mijn idee wijst de grondlegging der wereld hier op het oude verbond, en de voleinding der eeuwen op het nieuwe verbond. Het begin van de eindfase van de geschiedenis. De Willibrord-vertaling heeft hier: op het hoogtepunt van de geschiedenis!

Net zoals het ieder mens is beschikt eenmaal te sterven en daarna het oordeel, zo is ook de Here Jezus eenmaal gestorven. Maar Jezus komt niet in het oordeel, Hij komt om te oordelen. Maar Hij komt niet alleen om te oordelen, maar ook, dat zegt de tekst ook, om aanschouwd te worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten. Daar gaat het om de gemeente die uitziet naar de bruiloft van het Lam. De gemeente verwacht Hem tot zijn heil. Wie hem verwacht hoeft niet bang te zijn voor het oordeel. Hij komt om onze verlossing te realiseren. Vol verwachting blijven we uitzien, tot die dag eens dagen zal, dat de Heiland op de wolken, weerkomt met bazuingeschal.

Amen.